

МЕЧКАТА. Не! Това не може!

ДИМО. Е, пъкъ ти, бабо Мецо! Братчето ми е уморено, та да си почине. Пъкъ азъ имамъ и дрѣнки. На вижъ!

МЕЧКАТА (развеселява се). И дрѣнки ли? Я, дай! (яде). Чудо дрѣнки! Е, нека влѣзе.

ДОБРИ (на брата си). Бате, да не те изяде мечката? Нѣма да те оставя самъ!

ДИМО. Нѣма да ме изяде. Не бой се! Влѣзъ въ колибата и направи каквото говорихме. (Добри влиза въ колибата).

МЕЧКАТА. Чудесни дрѣнки!

МЕЧКАТА. Чакай! Орелъ ли е това? Остарѣхъ, та недо-виждамъ.

ДИМО (гледа). Орелъ!

МЕЧКАТА. Тѣй ли? Господарьтъ отиде нѣкъде си да го търси, а той билъ тука.

ДИМО. Ей, го е-е! Кацна на едно дърво.

МЕЧКАТА. Я вземи, драги, една пушка, та да го умѣришъ. Много ще се зарадва господарьтъ. (Димо грабва една отъ пушките и излизатъ съ мечката въ дѣсно. Следъ малко горскиятъ царь, Кики и едно дете се връщатъ).

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (говори на себе си). Орела не намѣрихъ, ама още едно дете ще стане зайче. Така ви се пада на васъ, хей! Планината ми ще превземате, а! (Оглежда се). Ами кжде е мечката?

КИКИ. Трѣбва да е огладнѣла, та е отишла за круши.

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ. Така ли пазите вие? Хей, юначе. Какво искашъ ти, а?

ГОШО. Искамъ една шапка, като я сложа, да стана невидимъ. После, искамъ свирка. Като свирна, всичко да се разиграва. После, искамъ чудна кърпичка. Като я разгъна, всѣкакви яденета да се явяватъ на нея. После, искамъ...

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (смѣе се). Много искашъ! Ела въ колибата, да видимъ какво ще получишъ. (Влизатъ въ колибата).

КИКИ (самъ). Ахъ, какво ще стане съ Димо и Добри? Дали сж вжтре въ колибата? Ще победятъ ли горския царь, или и тѣ ще станатъ на зайчета?

ГОРСКИЯТЪ ЦАРЬ (отъ вжтре). Хей, Кики! Кжде си бе?

КИКИ. Ида, ида! (Влиза въ колибата).

ЗА ВЕСА

(Следва въ пета книжка)

Лжечарь Станчевъ